

## Arrest

**nr. 313 159 van 18 september 2024**  
**in de zaak RvV X / IV**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat S. JANSSENS  
Congresstraat 49  
1000 BRUSSEL

**tegen:**

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2024 heeft ingediend tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 23 april 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben, komt volgens zijn verklaringen op 15 december 2023 België binnen en dient op 16 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Nazicht van het Visum Information System toont aan dat de Franse diplomatieke diensten in Djibouti op 8 november 2023 een visum uitgereikt hebben aan verzoeker, dat geldig was voor een verblijf van 30 dagen tussen 14 december 2023 en 15 januari 2024.

Op 16 februari 2024 wordt een overnameverzoek verstuurd naar de Franse autoriteiten, die hiermee op 15 april 2024 instemmen op grond van artikel 12(4) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De Franse autoriteiten verzoeken hierbij verzoeker over te dragen via de grenspost van Rekkem; hij dient zich aan te melden bij de préfecture Du Nord.

1.2. Op 23 april 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op 24 april 2024 ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1): naam: M.O.A. voornaam: XXX geboortedatum: (...)2002 geboorteplaats: Djibouti nationaliteit: Djibouti (Rep.) die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

***REDEN VAN DE BESLISSING :***

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12 §4 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*De heer M.O.F. XXX, verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 16.01.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 16.01.2024. Betrokkene verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend.*

*Onderzoek van de vingerafdrukken leverde ook een treffer op, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt. De treffer toont aan dat de Franse diplomatieke diensten in Djibouti op 08.11.2023 een visum uitreikten aan de betrokkene. Het visum was geldig voor een verblijf van 30 dagen tussen 14.12.2023 en 15.01.2024. De betrokkene was op dat moment in bezit van een paspoort van Djibouti met nummer (...), afgegeven op 27.07.2023 en geldig tot 27.07.2028.*

*Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 24.01.2024. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde dat zijn vader O.F.A. en zijn broer M.O.F. in België wonen. De vader van betrokkene is momenteel nog in een lopende procedure om internationale bescherming, de broer van betrokkene is hier erkend als vluchteling. Betrokkene verblijft samen met zijn vader bij zijn broer.*

*Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene een origineel paspoort voorleggen met nummer (...), afgegeven op 27.07.2023 en geldig tot 27.07.2028. Hij bezorgde ons nadien nog een kopie van zijn identiteitskaart (nr. xxx) en rijbewijs (nr. xxx).*

*Betrokkene verklaarde dat hij Djibouti op 14.12.2023 heeft verlaten omwille van politieke redenen. Hij reisde per auto naar Ethiopië. Vervolgens reisde hij per vliegtuig naar Frankrijk vanwaar hij de trein naar België nam. Betrokkene kwam in België aan op 15.12.2024.*

*Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokken of hij op vlak van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat zijn familie hier is, zij kunnen hem hier ondersteunen. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er geen familie heeft en niemand hem er kan helpen. Hij stelde er ook niet verbleven te zijn, hij kwam er per vliegtuig aan en reisde onmiddellijk door naar België.*

*Op 16.02.2024 verstuurden wij een overnameverzoek naar de Franse instanties. Zij stemden op 15.04.2024 met de overname van betrokkene conform artikel 12(4) van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem, hij dient zich aan te melden bij de préfecture Du Nord.*

*Op 15.03.2024 en 21.03.2024 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal bezwaren aan tegen een overdracht aan Frankrijk. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.*

*Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees*

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Franse instanties stemden op 15.04.2024 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Franse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in

geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Franse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 15.04.2024 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een verzoek kunnen indienen. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Franse grondgebied.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn familie hier woont en hem kan ondersteunen. Hij stelde nooit in Frankrijk te zijn verbleven, hij kwam er aan per vliegtuig en reisde nog dezelfde dag door naar België per trein. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er niemand heeft, geen familie die hem kan helpen. Ook middels zijn advocaat haalt betrokkene aan dat de aanwezigheid van zijn broer en vader een reden kan zijn om het verzoek van betrokkene in België te behandelen. De advocaat van betrokkene verwijst hier voor naar Verordening 604/2013 waarin te lezen valt: "De gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden." We verwijzen hieromtrent naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als "gezinslid" van zijn eveneens meerderjarige broer of zijn vader. De advocaat van betrokkene haalt verder aan dat de vader van betrokkene, wiens lopende verzoek in België wordt behandeld, erg veel zorg nodig heeft na een beroerte. Ze stellen dat deze zorg momenteel volledig op de in België wonende broer terecht komt en die de hulp van betrokkene hierbij goed zou kunnen gebruiken. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Frankrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Frankrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat we niet beschikken over concrete elementen die aantonen dat de vader van betrokkene afhankelijk is van de zorg die betrokkene kan geven. We ontkennen niet dat een medische problematiek bij de vader van betrokkene, die tot gevolg heeft dat hij dagelijks zorg nodig heeft, een zware taak kan zijn voor de in België wonende broer van betrokkene maar stellen wel dat betrokkene niet voldoende aantoont waarom zijn aanwezigheid nodig zou zijn om zijn vader te verzorgen. Er wordt niet

aannemelijk gemaakt dat de broer van betrokkene niet in staat is de nodige zorg voor zijn vader te voorzien binnen de mogelijkheden van de Belgische gezondheidszorg. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique PlanèsBoissac e.a. , "Asylum Information Database - Country Report France", laatste update op 11.05.2023, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken voor internationale bescherming. (AIDA-rapport p.60, Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin III Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 60). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de grenspost van Rekkem, betrokkene wordt gevraagd zich aan te bieden bij de Préfecture Du Nord. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen. Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als 'gewone' asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (AIDA-rapport p. 102) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk. Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook in 2022 asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 105). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaalen opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. De eerste 3 maanden van hun verblijf hebben ze enkel recht op dringende medische zorgen. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. (AIDA-rapport p. 112). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

*Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.*

*De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten (4).*

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering. (...)"*

1.3. Op 10 september 2024 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Verzoeker dient tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer RvV 323 863.

1.4. De overdracht van verzoeker aan de Franse autoriteiten wordt voorzien op 23 september 2024.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt: "§ 1. *Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.*"

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 23 april 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de

schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing, waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd, reeds zijn ingeschreven op de rol en mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn, bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

*In casu* maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 10 september 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die aan verzoeker op 10 september 2024 ter kennis gebracht werd, maakt de verwijdering van verzoeker imminent, nu die zijn vasthouding beveelt in een plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft op maandag 16 september 2024, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 10 september 2024 ingediend. De onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn, zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *juncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. De vordering tot schorsing werd bij de Raad reeds op de rol ingeschreven (RvV 316 547) en de Raad heeft er zich nog niet over uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij.

Bijgevolg worden de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

### 3. Over de vordering tot schorsing

#### 3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen terecht op dat hij wordt vastgehouden met het oog op effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk en dat een gedwongen overdracht naar Frankrijk dus nakend is. Hij heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

#### 3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen zoals uiteengezet in de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring

3.2.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 16 en 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 51/5, 62, 52 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat het gegeven dat Frankrijk (nog) geen gebruik gemaakt heeft van artikel 17.2, lid 2, van de Dublin III-verordening, de verwerende partij niet vrijstelt van de verplichting om een onderzoek te voeren naar artikel 17, lid 1 van diezelfde verordening. Hij verwijst naar zijn e-mail van 15 maart 2024, waarin hij heeft aangestipt dat zijn broer, de ondervoorzitter van de politieke beweging MJO, erkend vluchteling is, dat zijn vader een asielzoeker is en dat hun verhalen onderling verbonden waren. Hij vervolgt dat hij heeft toegelicht dat hij zelf ook betrokken is bij MJO. Hij vervolgt dat hij op 21 maart 2024 een kopie van zijn identiteitskaart met de namen van zijn ouders en een certificaat van MJO, waarin zijn betrokkenheid bij de beweging wordt bevestigd, heeft neergelegd. Hij verwijt de verwerende partij in de beslissing melding gemaakt te hebben van een “in België verblijvende broer”, zonder rekening te houden met het feit dat hij een erkend vluchteling is. Het begrip “gezin” in artikel 2 van de Dublin III-verordening moet volgens hem ruimer opgevat worden wanneer het om een vluchteling gaat en verwijst hiervoor naar de 17<sup>de</sup>

overweging van de Dublinverordening, die aansluit bij het werk van het Uitvoerend Comité van het UNHCR. Volgens hem heeft de verwerende partij, die zijn gezinsleven niet beoordeeld heeft in het licht van de hoedanigheid van vluchteling van zijn broer, zijn gezinsleven niet op geldige wijze beoordeeld.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker erop dat de verwerende partij de ernst van de gezondheidstoestand van zijn vader en diens afhankelijkheid niet betwist heeft. Hij legt uit dat zijn broer, die instaat voor de zorg van zijn vader, student en ondervoorzitter is van een politieke oppositiebeweging, waardoor hij niet voltijds bij hun vader aanwezig kan zijn. Omdat hun vader nog geen permanente verblijfsvergunning heeft, maakt zijn precaire situatie het moeilijk om verzorgd te worden in zorginstellingen. Hij voegt toe dat hun vader afhankelijk is van een *requisitorium* voor medische behandelingen en dat hij geen steun krijgt van een mutualiteit voor thuishulp. Hij wijst erop dat zijn dokter geattesteerd heeft dat een voortdurende aanwezigheid van iemand aan zijn zijde nodig is daar hij gedeeltelijk afhankelijk is voor bepaalde activiteiten en volledig afhankelijk is voor instrumentele activiteiten en hij ook door méér dan één persoon verzorgd moet worden. Volgens hem betreffen het bewijs van studie van zijn broer en het medisch attest nieuwe documenten die in aanmerking genomen moeten worden overeenkomstig artikel 27 van de Dublin III-verordening zoals toegelicht in de zaak C-194/19 van 15 april 2021, H.A. tegen België van het Hof van Justitie.

Verzoeker citeert artikel 16 van de Dublin III-verordening en geeft aan dat zijn vader wegens een ernstige ziekte, handicap en hoge leeftijd afhankelijk is van zijn zonen, dat die zorg er al is en dat zowel hijzelf als zijn broer en hun vader wensen dat dit zo blijft. Door Frankrijk aan te wijzen als de verantwoordelijke lidstaat, wordt artikel 16 van de Dublin III-verordening volgens hem geschonden.

In een derde onderdeel herhaalt verzoeker dat hij in België inwoont bij zijn broer en vader en beroept hij zich op de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM. Verwijzend naar rechtspraak van het EHRM, wijst hij erop dat verzoekers om internationale bescherming deel uitmaken van een bijzonder kwetsbare groep. De afhankelijkheid tussen hem, zijn broer en hun vader vloeit volgens hem voort uit de gezondheidstoestand van de vader, hun gemeenschappelijke politieke betrokkenheid die hen blootgesteld heeft aan vervolging en hun status van vluchteling of asielzoeker. De bestreden beslissing maakt volgens hem een inmenging uit in dat gezinsleven. Omdat hij geen familie heeft in Frankrijk, hij samenwoont met zijn broer en vader, zijn vader zwaar ziek is en afhankelijk is van zijn zonen, hij kwetsbaar is omdat hij een asielzoeker is en omdat zijn broer erkend werd als vluchteling, meent hij dat het disproportioneel is om van hem te verwachten dat hij zich naar Frankrijk begeeft. Indien hij daar zal worden erkend, zal hij nog steeds worden beperkt in de mogelijkheid om die bescherming over te dragen naar België.

In een vierde onderdeel voert verzoeker aan asielzoeker te zijn en Djibouti ontvlucht te zijn omwille van politieke redenen, zoals zijn broer en zijn vader. Hij verwijt de verwerende partij hiermee geen rekening gehouden te hebben. Hij meent dat zijn politiek engagement deel uitmaakt van zijn identiteit waardoor hij gedwongen werd zijn herkomstland te verlaten en stelt dat dit niet kan worden samengevat als een kwestie van integratie. Zijn politieke betrokkenheid maakt volgens hem deel uit van zijn privéleven, dat wordt beschermd door artikel 7 van het Handvest en door artikel 8 van het EVRM. Door geen rekening te houden met zijn politieke betrokkenheid, werd de beslissing niet voldoende gemotiveerd.

In een vijfde onderdeel voert verzoeker aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten in het genomen besluit niet behoorlijk werd gemotiveerd met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 12 (4) van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan Frankrijk toekomt, nu de Franse autoriteiten verzoeker in bezit hebben gesteld van een visum, de Franse instanties instemden met de overname van verzoeker en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij op uitvoerige wijze wordt ingegaan op de door de verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor aangevoerde elementen met inbegrip van zijn in België verblijvende familieleden (zie verder *infra*) en op de algemene situatie in Frankrijk inzake toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure.



Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. De bestreden beslissing steunt, zoals blijkt uit wat voorafgaat, op de Dublin III-verordening en niet op de Terugkeerrichtlijn. Bijgevolg kan de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.2.5. Verzoeker betwist niet dat Frankrijk de bevoegde lidstaat is op grond van artikel 12 (4) van de Dublin III-verordening, maar meent in essentie dat België zich alsnog bevoegd diende te verklaren op grond van de artikelen 16 en 17 van de Dublin III-verordening en dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij kan hierin niet worden bijgetreden gelet op wat volgt.

Tijdens het Dublin-interview van 24 januari 2024 verklaart verzoeker dat zijn vader in België woont en zijn moeder in Djibouti (punt 13) en dat hij hier bij zijn broer verblijft (punt 15), aan wie de internationale beschermingsstatus werd toegekend (punt 21).

Gevraagd naar zijn bestaansmiddelen, geeft verzoeker aan dat hij inwoont bij zijn broer M., die instaat voor zijn onderhoud (punt 23). Hij stelt dat zijn broer Djibouti heeft verlaten toen hij nog jong was, dat ze nadien nog vaak contact met elkaar hadden via Facebook en dat hij soms geld opstuurde en hem hielp als oudere broer. Hij voegt toe dat zowel hijzelf als zijn vader gratis bij hem mogen verblijven (punt 24).

Op de vraag waarom hij in België een beschermingsverzoek indient, antwoordt verzoeker dat zijn familie hier is (punt 37). Hij verklaart geen gezondheidsproblemen te kennen. Op de vraag of er redenen zijn die een verzet tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, antwoordt hij dat zijn familie hier is en hem kan ondersteunen en dat hij in Frankrijk niemand kent en niemand hem kan helpen. Hij geeft aan geen klachten te hebben over de behandeling die hij ontving in Frankrijk omdat hij er snel vertrokken was en er met niemand contact heeft gehad (punt 39).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers advocaat zowel op 15 maart 2024 als op 21 maart 2024 verzocht heeft om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule opdat zijn beschermingsverzoek door de Belgische autoriteiten zou worden behandeld.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen alsook met voormelde schriftelijke verzoeken van zijn advocaat. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: *“Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat zijn familie hier woont en hem kan ondersteunen. Hij stelde nooit in Frankrijk te zijn verbleven, hij kwam er aan per vliegtuig en reisde nog dezelfde dag door naar België per trein. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.*

*Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij er niemand heeft, geen familie die hem kan helpen. Ook middels zijn advocaat haalt betrokkene aan dat de aanwezigheid van zijn broer en vader een reden kan zijn om het verzoek van betrokkene in België te behandelen. De advocaat van betrokkene verwijst hier voor naar Verordening 604/2013 waarin te lezen valt: “De gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden.” We verwijzen hieromtrent naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Als meerderjarige kan de betrokkene dan ook niet worden beschouwd als “gezinslid” van zijn eveneens meerderjarige broer of zijn vader. De advocaat van betrokkene haalt verder aan dat de vader van betrokkene, wiens lopende verzoek in België wordt behandeld, erg veel zorg nodig heeft na een beroerte. Ze stellen dat deze zorg momenteel*

volledig op de in België wonende broer terecht komt en die de hulp van betrokkene hierbij goed zou kunnen gebruiken. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Frankrijk verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Frankrijk België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat we niet beschikken over concrete elementen die aantonen dat de vader van betrokkene afhankelijk is van de zorg die betrokkene kan geven. We ontkennen niet dat een medische problematiek bij de vader van betrokkene, die tot gevolg heeft dat hij dagelijks zorg nodig heeft, een zware taak kan zijn voor de in België wonende broer van betrokkene maar stellen wel dat betrokkene niet voldoende aantoont waarom zijn aanwezigheid nodig zou zijn om zijn vader te verzorgen. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat de broer van betrokkene niet in staat is de nodige zorg voor zijn vader te voorzien binnen de mogelijkheden van de Belgische gezondheidszorg. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013." Verzoeker maakt niet aannemelijk dat voormede motieven kennelijk onredelijk zijn en dat de elementen die zijn persoonlijke situatie kenmerken, hierbij veronachtzaamd zouden zijn.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden toegelicht dat de in België verblijvende meerderjarige broer van verzoeker of verzoekers vader ten overstaan van verzoeker niet kunnen worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening. Verzoeker toont niet aan op basis van welke juridische bepaling hij wel beschouwd moet worden als gezinslid omwille van het feit dat zijn meerderjarige broer de internationale beschermingsstatus werd toegekend. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de overwegingen uit de Dublin III-verordening noch uit de door hem geciteerde passage uit het werk van het uitvoerend comité van de UNHCR.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 16.1 van de Dublin III-verordening, luidt als volgt: "1. Wanneer, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, een verzoeker afhankelijk is van de hulp van zijn kind, broer of zus of ouder dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten, of het kind, de broer of zus, of de ouder van de verzoeker dat of die wettig verblijft in een van de lidstaten afhankelijk is van de hulp van de verzoeker, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de verzoeker kan blijven bij of wordt verenigd met dat kind, die broer of zus, of die ouder, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden, het kind, de broer of zus, of de ouder of de verzoeker in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen." Voormeld artikel vereist dus dat indien er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoeker en het kind, de broer, zus of ouder die wettig verblijft in een lidstaat, beiden worden verenigd maar dit onder de voorwaarde dat er in het herkomstland familiebanden bestonden, dat de persoon met wettig verblijf in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen of omgekeerd de verzoeker in staat is om voor een afhankelijke kind, de broer, zus of ouder te zorgen (cf. HvJ C-248/11, K. t. Bundesasylamt [2012]) en dat de betrokkenen schriftelijk verklaren dat zij dit wensen. De term "dit" slaat bijgevolg op het zorgen voor de afhankelijke persoon. In de bestreden beslissing wordt op gedegen wijze toegelicht dat die elementen *in casu* niet voorliggen.

In zoverre verzoeker betoogt dat de afhankelijkheidsrelatie met zijn broer en vader erin gelegen is dat hij moet bijspringen in de hulp voor zijn vader omdat zijn broer er anders alleen voorstaat en dit voor hem te zwaar valt gelet op zijn activiteiten en gelet op hun samenwonen, brengt hij geen elementen aan die de toepassing van voormeld artikel 16 van de Dublin III-verordening in zijn hoofde kunnen rechtvaardigen. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij in België onontbeerlijk is opdat voor zijn vader gezorgd kan worden. In de bestreden beslissing wordt op gedegen wijze toegelicht dat het weliswaar moet zijn voor de broer om in te staan voor de zorgen van zijn vader, doch dat dit niet impliceert dat de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is. In het schrijven van 15 maart 2024 geeft verzoekers advocaat aan dat zijn vader door het CGVS op 17 januari 2024 werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van diens beschermingsverzoek op 9 februari 2024. Gevraagd aan partijen ter terechtzitting sedert wanneer verzoekers vader in België verblijft, geven zij aan dat hij op 31 januari 2023 in België is toegekomen.

Bovendien verklaart verzoeker dat zijn broer naar België gekomen was toen hijzelf nog een kind was (zie *supra*). Verzoeker heeft heden de leeftijd van 22 jaar, waardoor hij reeds verschillende jaren, als meerderjarige, gescheiden leeft van zijn broer en al minstens één jaar gescheiden leeft van zijn vader; zijn vader kwam in januari 2023 aan in België, terwijl verzoeker verklaart België te zijn binnengekomen op 15 december 2023. Aldus is verzoekers vader in staat geweest om meer dan één jaar de nodige zorgen toegediend te krijgen en dit in afwezigheid van verzoeker. Dat de aanwezigheid van verzoeker op het Belgische grondgebied plots noodzakelijk is opdat voor zijn vader gezorgd kan worden, kan niet worden ontwaard uit de door verzoeker neergelegde stukken. In het verzoekschrift wordt een medisch attest geciteerd van 22 mei 2024, dat ook als bijlage wordt gevoegd, waarin gesteld wordt dat de gezondheidstoestand van verzoekers vader tot gevolg heeft dat hij de voortdurende aanwezigheid van iemand nodig heeft alsook dat hij door meer dan één persoon verzorgd moet worden. Dat hierdoor de aanwezigheid van verzoeker in België onontbeerlijk is, blijkt niet. Het loutere feit dat diezelfde broer zou studeren en andere bezigheden zou hebben, betreft geen dienstig argument om voor te houden dat hij de aanwezigheid van verzoeker plots nodig heeft en hij zonder hem niet in de mogelijkheid zou zijn voor de zorgen van hun vader in te staan. Dit lijkt eerder te gaan om een persoonlijke keuze in hoofde van verzoekers broer dan verband te houden met de medische toestand van hun vader. Alleszins wordt dit aspect door verzoeker niet verder toegelicht in zijn verzoekschrift en wordt evenmin verantwoord waarom de omstandigheden van zijn broer of de omstandigheden rond de gezondheidssituatie van zijn vader zodanig zouden zijn gewijzigd dat de aanwezigheid van verzoeker noodzakelijk is. Het overzicht van de medische afspraken die gepland zijn voor zijn vader, biedt hier evenmin een zicht op. Verzoekers betoog betreft niet meer dan een blote bewering en derhalve geen dienstig betoog.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 17.2 van de Dublin III-verordening luidt als volgt: *“de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat kunnen vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria.”* Deze bepaling voorziet dus enkel dat een andere lidstaat aan de Belgische autoriteiten kan vragen om een verzoeker om internationale bescherming over te nemen enerzijds - hetgeen niet het geval is, nu niet blijkt dat Frankrijk een dergelijke vraag heeft gesteld aan de verwerende partij - of dat België aan een andere lidstaat kan vragen om een verzoeker over te nemen op grond van familiebanden anderzijds, hetgeen niet is wat door verzoeker wordt beoogd. Er werd geen vraag gesteld door de Franse autoriteiten om de verantwoordelijkheid over te nemen omwille van de aanwezigheid van verzoekers broer die in België internationale bescherming geniet en omwille van de aanwezigheid van verzoekers vader, die in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit het overnameverzoek dat de Belgische instanties hebben gericht aan de Franse autoriteiten blijkt nochtans dat ze van de aanwezigheid van de familieleden in België op de hoogte werden gebracht.

Volgens artikel 17.1 van de Dublin III-Verordening kan elke lidstaat, in afwijking van artikel 3, lid 1, van dezelfde verordening, *“besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”* De verwerende partij heeft, zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing omstandig uiteengezet waarom er *in casu* geen toepassing gemaakt wordt van de soevereiniteitsclausule, rekening houdend met de elementen die verzoekers situatie kenmerken.

3.2.6. Waar verzoeker een schending opwerpt van het recht op familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt erop gewezen dat relaties tussen meerderjarige verwanten niet automatisch als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel kan worden gekwalificeerd. Dit is enkel het geval indien hun relatie gekenmerkt wordt door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak/Finland, § 55).

Uit de elementen die thans voorliggen en die betrekking hebben op zijn relatie met zijn broer en vader, kan niet worden opgemaakt dat er dergelijke bijzondere banden van afhankelijkheid bestaan, zodat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris geen positieve verplichting bestaat om het familieleven van verzoeker te vrijwaren of te bevorderen. Immers, uit de uiteenzetting *supra* is genoegzaam gebleken dat verzoeker reeds meerdere jaren gescheiden heeft geleefd van zijn broer en reeds langere tijd gescheiden leefde van zijn vader en dat de zorgen van zijn vader gedragen worden door zijn broer die door de Belgische asielinstanties de internationale beschermingsstatus werd verleend. Dat de zorgen die verzoeker zou kunnen geven aan zijn vader en derhalve ook aan zijn broer onontbeerlijk zouden zijn, kan in huidige stand van zaken niet worden vastgesteld.

In de mate verzoeker ook zijn privéleven geschonden zou achten, merkt de Raad op dat hij niet aantoont dat hij de banden en het netwerk dat hij heeft opgebouwd met België van die aard en intensiteit zijn dat zij deel

uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en een belangenafweging noodzakelijk (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Zijn betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken.

3.2.7. Verzoeker is er niet in geslaagd aan te tonen dat er in zijn hoofd specifieke bezwaren bestaan die een overdracht in de weg staan en maakt evenmin aannemelijk dat er zou moeten worden afgeweken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

3.2.8. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van 7 van het Handvest, noch van de artikelen 16 en 17 van de Dublin III-verordening en/of van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een kennelijke beoordelingsfout.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Uit de bespreking van het middel is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat een overdracht naar Frankrijk een schending zou uitmaken van voormelde hogere rechtsnormen.

Middels het indienen van huidige vordering, beschikt verzoeker over een rechtsmiddel dat schorsende werking heeft.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofd van verzoeker werd niet aangetoond.

3.4. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

#### Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. FLORIO

